

Maar dat niet alleen. Wil men den stroom van het leven niet kalm zien voorbijgaan, zonder dat de prediking er op ingrijpt, met andere woorden, wil men niet als alleen voor de stichting van een stukske van het leven van beteekenis beschouwd worden, maar werkelijk voor gansch het leven van invloed zijn in het werk zijner bediening, dan dwingt de practijk van het leven er van zelf toe, om actueel te zijn en breed de vleugelen uit te slaan. Altijd wordt immers ook de gemeente beroerd door den spiritus ævi. Vooral in onzen tijd, nu niemand bijna meer onbewogen blijft van de bewegingen onzer dagen. En dat is naar des Heeren heiligen wil zoo. God heeft Zijne uitverkorenen midden in de wereld gezet, alomme verspreid, opdat zij het licht der wereld zouden zijn. Gode zij dank, dat dit steeds meer wordt ingezien, en het besef der roeping is ontwaakt, om de banier van het Evangelie te dragen midden in den strijd op elk levensgebied. Zal nu de kerk in haar ambtelijk optreden onbewogen dit alles aanzien? Zij heeft zelve niet op te treden door beoefening van wetenschap en kunst, door het ontwerpen van sociale programma's, of het organiseeren van arbeidersverenigingen. Dat is een Roomsche beginsel, met alle macht te weerstaan. Maar wel heeft het ambt in zijne onderwijzing en in de samenkomsten der geloovigen, en bij het catechetisch onderwijs, en bij het huisbezoek, de waarheid die uit God is te doen kennen, tegenover de leugen en de dwaling van den tijd. Het vormt mee de militia Christi, die voor Zijns Naams eere optreden en strijden moet in het publieke leven. Het Christendom is te universeel dan dat dit geen plicht zou zijn. Het doet over alle levensverhoudingen een nieuw licht opgaan, en zegt, dat alleen de geestelijke mensch waarlijk alle dingen onderscheidt. De gemeente zoekt uit de Bediening